

ПОЕТИЧНИЙ КАМЕРТОН

Забірко Вікторія, студентка групи КД-32

З дитинства у юність під музику Слова

Кожному з нас дарована іскра Божа. Людина переймається чужим болем, милується красою навколишнього світу, трепетно любить свої близьких, місце, де народилася й живе, береже в душі спогади дитинства. Та не кожному дано передати свої почуття засобами мистецтва так, щоб змусити інших сміятися й плакати з тобою, милуючись

не повторними картинами, слухаючи чарівну музику, читаючи прекрасні поезії. Це під силу лише справжньому таланту. Саме тому, спостерігаючи народження такого таланту в юній душі, хочеться захистити його, допомогти розвинутися, і в той же час не нашкодити, не знищити його самотності й оригінальності.

Юна поетеса, ще переспівуючи мамині колисанки («Зимова колискова»), вже відчуває відповідальність перед суспільством, обираючи свій подальший шлях («Я іще не поетеса», «Що, день прийдешній, нам готуєш...»). Дівчина стоїть ніби на калиновім мості між безтурботним дитинством і дорослим життям. Може, тому й назвала першу збірку своїх поезій «Передчуття юності».

З перших рядків поезії В. Забірко вражають іскристою динамічністю, щирим бажанням подарувати радісний, оптимістичний настрій усім оточуючим:

Я маю крила! Я лечу!

«Лечу!» - на світ увесь кричу...

«Я лечу!»

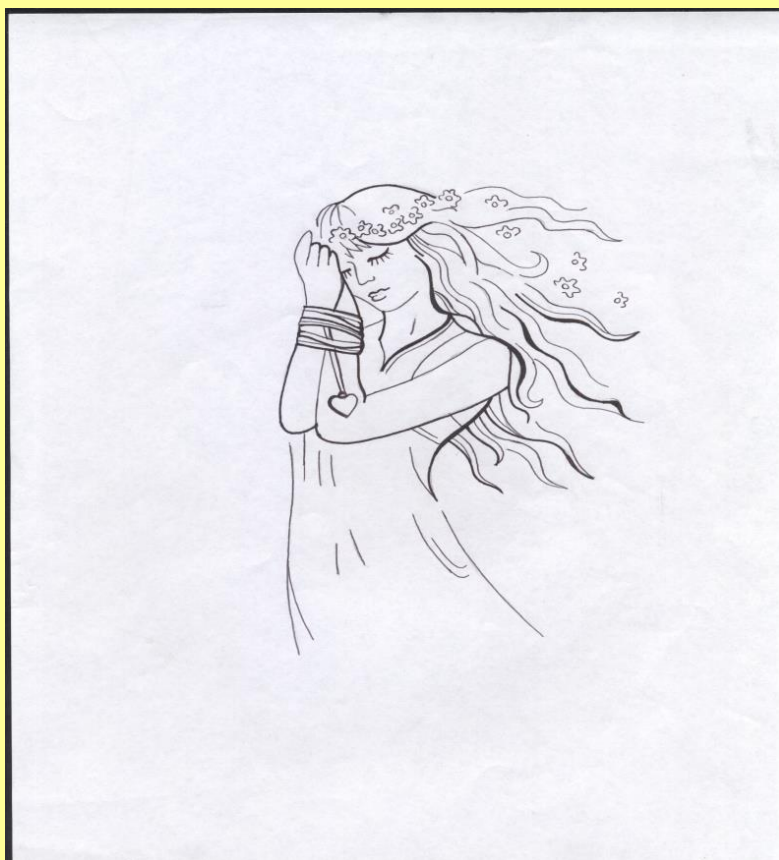
Залюблена в усну народну творчість, дівчина звертається у своїх віршах до зайчат і лисичок з Новорічної казки, згадує щедрювання, таїну різдвяної ночі, ночі, кучеряву віхолу і сумну ялинку, схожу на Попелюшку після балу. Кого може залишити байдужим свята дитяча віра в перемогу добра і життя! Прощаючись з дитинством, Вікторія порівнює його з пухнастим котиком із

маминої пісні («Я припаду до маминих колін»). Народна казка, колискова пісня підштовхнули Віку до власної творчої знахідки – поезії «Дивосон», де
...Дивопава походжає,
Дивохвостик розпускає...

Щирим болем не байдужої душі відлунює вірш «Пісня про Україну», в якому «...соловей вже не співає – плаче» над трагічною долею нашої Батьківщини, проте наївно й палко лірична героїня проголошує:

Ходімо ж із тобою, Україно,
В майбутнє, де не буде більше зла!
Я вчитимусь, трудитимусь невпинно,
Щоб ти щасливою й квітучою була.

У збірці «Передчуття юності» представлені різножанрові поезії (балада, мініатюра, акровірш). Вікторія використовує як паралельне, так і перехресне римування, експериментує зі словом. Звичайно, вірші початкуючої поетеси не можна вважати цілком досконалими, проте такі образи, як «...прозорі пальці у віконне скло вистукують симфонії печалі...» («Сльози кришталю»), «...айстри барвисті – як вічне прощання, вчорашнього літо цілунок останній» («Осінь»), «...як сонце кучері руді в Росі купає...» («Я іще не поетеса»), на мою думку, свідчать неабиякий творчий потенціал і самобутній поетичний талант Вікторії Забірко.

☆☆☆

Я лечу!

*Я маю крила! Я лучу!
«Лечу!» на світ увесь кричу.
Лечу в небесну височінь,
Де птахи відкривають тінь...
Лечу в густий зелений ліс,
Куди вітрець мене заніс.
Я бачу ріки і моря,
Ліси зелені й гори.
Я бачу весь широкий світ
І сонячні простори!*

☆☆☆

Мамина колиска

*Я припаду до маминих колін,
Згадаю свою першу колискову...
І ось лунає ніжний спів
Із уст матусі щирою любов'ю.*

*Мелодія летить під небеса,
На ясні зорі, де осінній вітер
Не зачіпає сонячні міста,
Збудовані з піску гарячим літом.*

*Вона чарує душу, мов скрипаль,
Що спогади перебила, як ноти;
Несе мене в казкову сніжну даль,
Де не живуть печалі і турботи.*

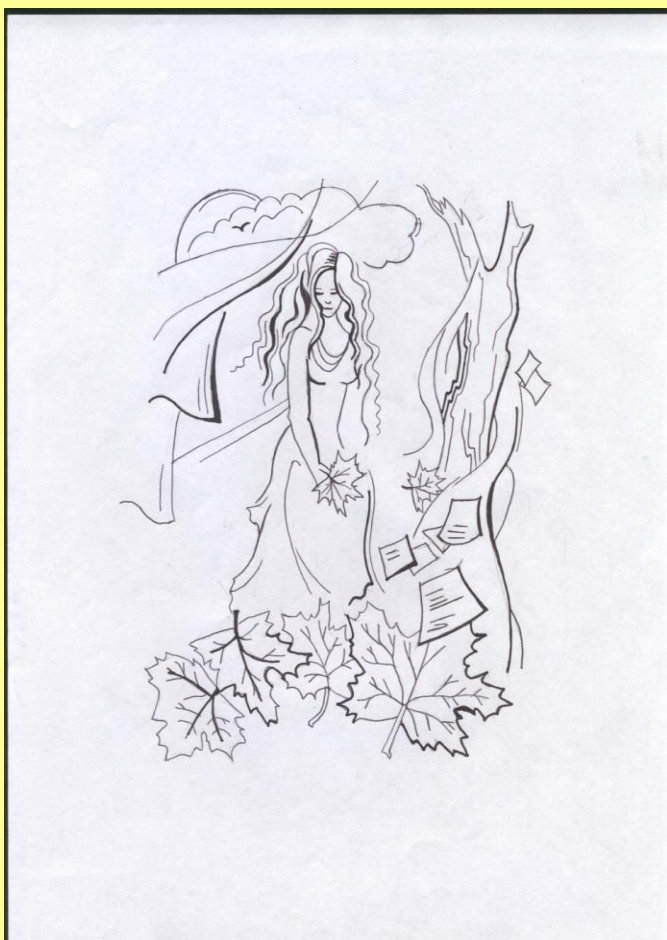
*Що дощ дрібний сріблиться за вікном,
Що сніг у білій віхолі кружляє,
Пухнастим котиком, щоб не сполохать сон,
Моє дитинство тихо походжає.*

Коли впадуть на землю роси...

*Коли впадуть на землю роси
І небо сіє зорепад,
Дівчата цвіт влітають в қоси
І розцвітає буйний сад.*

*Коли народжуються діти –
Нова спалахує зоря.
І тихо день схиляє віти
До материнського чола.*

*Коли ми відійдем на небо,
Погаснуть зорі угорі.
Коли полинемо далеко,
Залишим слід свій на землі.*

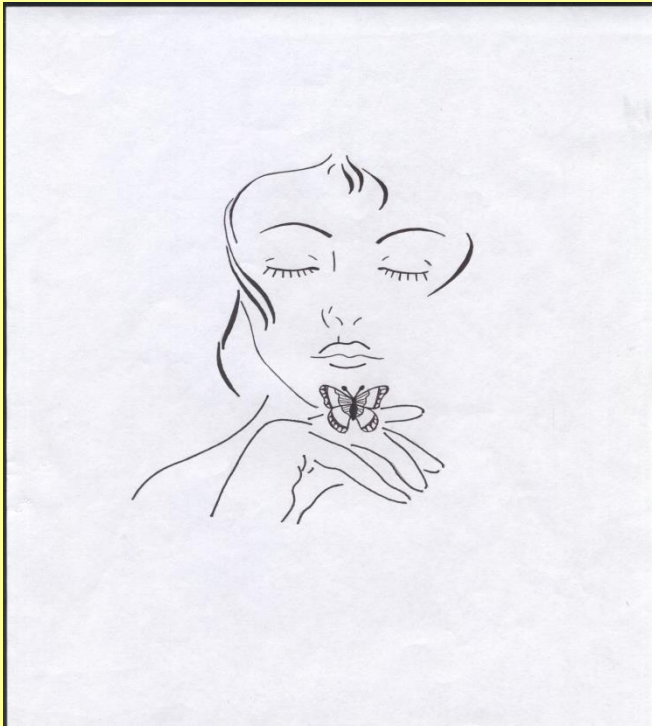

Мелодія осені

*Тихо підходить до міста осінь,
Смуток і радість збирає в
қошиқ,
Зорі вечірні, синєє небо,
Білу хмаринку і сонечка
гребінь...*

*Дощик рясенький і қлюч
журавлиний,
Що відлітає далеко у вирій.
Айстри барвисті як вічне
прощання,
Вчорашнього літа цілунок
останній...*

*Вересень щедрий нам дарує,
Жовтень қалиною в лузі чарує,
А листопад золоту одежину*

Кинув на ліс і широку долину.

Різдвяний світанок

Сонце в небі походжає,
Різнобарвно виграває,
На долівку трусить сміх:
«З Новим роком вас усіх!
Із Різдвом святим вас, люди!
Хай завжди вам щастя буде,
Біди вас нехай обходять,
І любов у дім приходить!
Я піду, вже час іти,
Людям радість принести!»

Біля криниці

Я вранці Богу помолюсь
За рідну неньку.
Потім на ноги підведусь
Й піду тихенько.

Піду стежиною, що так
Мені наснилась.
Де червоніє в полі мак,
Верба схилилась

На роси ранні задивлюсь,
Нап'юсь водиці.
І кущ калини посаджу
Біля криниці.

Щоб перехожий не забув
Пут зупинитись,
Напитись чистої води
І... помолитись.

Лелеки

- Лелеки, лелеки, куди ви літали?

- У теплі краї, нам лелеки сказали.

У теплі краї, де багато тепла,
Де сонечко гріє, морозів нема.
Де сонечко світить і пташка співа,
Де райдуга грає і завжди весна.

А в Україні морози й сніги,
Чекають лелеку малі дітлахи.
Щодня у віконце вони виглядають,
З далекого краю лелеку чекають.

Розтануть сніги і настане весна,
З далекого краю лелека верта.
Вертає лелека до різних земель,
Лаштує гніздечко поблизу осель.

Зраділи малята, і мами, і тати:
З'явились в гніздечку малі пташенята.
Цокають дзьобом, ростуть
підростають,
У небо услід за батьками злітають.

А восени відлітають лелеки
У теплі краї, на чужину далеку...
І знову терпляче батьки і малята
Із вирію будуть птахів виглядати.

Бо вірять що люті морози
минуться,
Лелеки до рідної хати вернуться.
Знають-бо всі, що одвіку й донині
Лелека символ живий України

Тобі, Біла Церкво!

Колишуть віти берези,
Схилилась верба до води...
Блукаєш краями чужими,
Та й знов повертаєш сюди.

У місто чарівне над Россю,
У місто кохання й краси,
Де стежка дитинства й досі
Біжить у краплинах роси.

Стрічає весною садами,
Що квітом духмяним цвітуть,
Стрічає нас місто хлібами,
Що мамині руки печуть.

Приваблює зеленню парків,
Чарує красою ріки,
Де вірні тополі на варті

Стоять, коли сплять береги.

Що, день прийдешній, нам
даруєш?

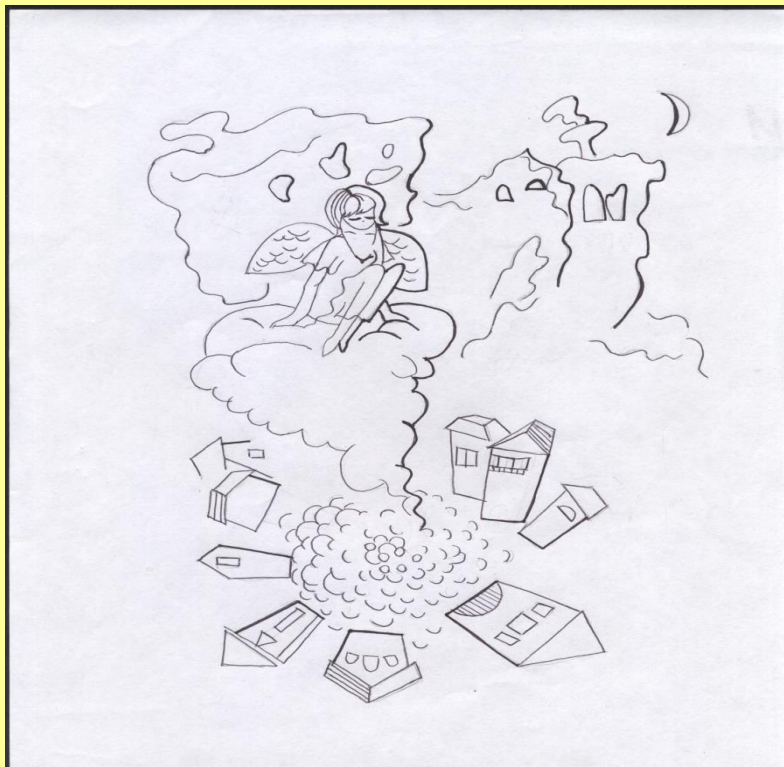
Чи гострий біль, чи ніжні
почуття?

А, може в небі райдуга малюєш
Місточок у щасливе майбуття...

Веди нас далі в світ широкий,
Не дай забудь, що всі стежки
Біжать від отчого порога,
Де кущ қалини роси п'є гіркі...

Даруй нам силу і здоров'я,
Наснагу, віру, доброту,

Щоб ми зігріли у долонях
Свою Вкраїну золоту!

Ми завжди будем цінувати
Дитячі роки кожену мить,
Бо пісня, що співала мати,
Ніколи вже не відбринить...

★ ★ ★

Пісня про Україну

Стоять скорботно верби над рікою
І простягають віти до води,
Неначе молодий із молодю
Прийшли на вік прощатися сюди.

Із гаю лине пісня солов'їна.
Що близько тьохне, а потом здаля.
Співає соловей про Україну,
Про те, яка стражденна ця земля.

Віками тут селились мужні люди,
Переживали щастя і біду.
Для них землі милішої не буде,
І кращих місць на світі не знайдуть.

А соловей вже не співає плаче:
Толодомор, зневага, смерті на війні...
На осокорі чорний ворон кряче,
А перед матір'ю дитина у труні.

Були ще Крути, і війна афганська,
І жертви сталінських колимських таборів,
Німецьке рабство, стежка партизанська,
Тірка злиденна старість матерів...

Ходімо ж із тобою, Україно,
В майбутнє, де не буде більше зла!
Я вчитимусь, трудитимусь невпинно,
Щоб ти щасливою й квітучою була

Ілюстрації виконані Забірко В.